

stracije, to je prejasno, da bi še dalje o tem kaj govoril.

Že iz materijalnih vzrokov tedaj ni misliti na to, da bi tako malo mestice, ležeče v sredi okraja, ki se spojijo v njem vse doline, se ločilo.

Še znamenitejša pa je to, da se kot drugi vzrok, zakaj se namerava ločitev, navedejo narodni prepiri. To me je osupnilo, vsaj do danes še nisem sanjal o tem, da se bo navedel tudi takšen vzrok.

(Konec prih.)

Prosta beseda, zdrave misli.

Pisec članka „Rojaki, na stražo“, katerega je prinesel Vaš list, govoril je gotovo vsakemu Slovincu iz srca. Kako tudi ne bi! Sramota za onega človeka, kateri jezik in rod svoje matere zataji! Vreden je, da pride čez-nj proklestvo božje, kajti kdor postane nemškutar, postane večji del tudi liberalac, liberalci so pa nam znani kot nasprotniki naše sv. vere.

Veliko jih je pa takih, ki v družbah Slovencev pravijo, da so Slovenci, pa da bi za narod kaj storili, o tega ne. Oh koliko napak je še med našim ljudstvom! Dragi „Gospodar“, prosim te danes za prosto besedo in dragi bralec, mi ne zameri, če kaj rečem, kar tebi ne bode more biti po godu.

Poglejmo, kako malo da naše ljudstvo še slovenske časnike prebira. Marsikateri bi še bral pa žal mu je, da bi krajcar izdal. Res, da kmet mora varčen biti, pa srce me zaboli, ko vidim, da si marsikateri nepotrebne stroške napravi in denar po nedolžnem izdaja. Kako lahko bi jih 4 ali pet se pogovorilo, da bi denar vkupno za naročnino plačali, to bi gotovo še vsaki lahko storil. Večkrat imel sem videti priliko, da se slovenski listi, postavim „Slov. Gosp.“, ko se prebere, pa brž zavrže. Smem veči, da za vsako številko je škoda, katera od hiše pride. „Slov. Gosp.“ prinaša izvrstne nauke in skušnje, kakor tudi cerkvene zadeve, tako da se sme z marsikaterim listom meriti. Ne zavrzi nobene številke, temuč glej, da boš imel celi letnik vkup, ga vkupaj zveži, in ker ima na koncu leta kazalo, ti je lahko vsako reč najti in gotovo se bo tudi tebi pregovor vresničil, da čez 7 let vse prav pride!

Vsaki narod ima pravico in dolžnost, da ljubi zemljo materno, in že Turki so izdajalce s smrtjo kaznovali. Še celo živali in divje zverine ljubijo kraj, kjer so luč sveta zagledale, samo nas Slovence zavidajo drugi škodoželjni, sebični narodi, da bi mi imeli enaka čutstva, kakor oni. Tako bi potem lahko kazali na nas rekoč: vidite jih, sramujejo se svojega jezika, svoje matere, svoje zemlje! Podjarmimo jih, naši hlapci naj bodo!

Ljuba nam tedaj naj bo in mora biti naša domovina in skrb nam mora biti, da nas in

njo osrečimo in povzdignemo do njene veljave, kakoršnjo uživajo druge dežele. To siceo ni lahko, ali ako stori vsak po svoji moči, posreči se nam to prej ali slej, toda gotovo!

V imenovanem članku opomnil je g. pisatelj nove nevarnosti, katera nam preti od naših nasprotnikov in smrtnih sovražnikov, kateri napenjajo vse sile in moči, da bi nas vgonobili. Denar je sveta vladar in ravno s tem sredstvom so začeli nas zatirati prvič s „šilvereinom“ in zdaj pa nameravajo naša posestva pokupiti in tujcem prodati in podobni so v tem krvoločnim volkom. Dragi rojaki, koliko jih je pač še med nami, ki si volijo svoje nasprotnike za svoje gospodarje! Postavim: koliko krat rajši voliš liberalnega Nemca, kakor poštenega Slovence in to samo zato, da ti ga je kak izdajalec nahvalil ali pa da imaš do svojega rojaka kako jezo. Žalostni pa so nasledki, s katerimi ti potem vrnejo taki ljudje tvoje izdajstvo.

(Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Sekanje pri konjih.

Kdor umeje svoje gospodarstvo, njemu je vse, kar se godi kje v njegovi hiši ali pri njegovi živini, važno in kar vidi, da ni v redu, to gleda hitro, da odpravi, če je mogoče, če pa ni mogoče, da odpravi, tedaj skrbi vsaj za to, da prepreči slabe nasledke taih neredov. Njemu ni nobena stvar premala, saj ve, da prihaja v časih iz malih reči rada večja škoda in nje si je potlej gospodar sam kriv, ako ne gleda v pravem času na to, da jo odpravi.

Tako je sekanje pri konjih po navadi le mala, neznatna škoda, vsaj iz kraja, vendar pa ni za to, da jo človek naj spregleda. Konj pa se seka takrat, ako s podkvo zadnjih nog vdarja na podkve sprednjih nog. Čuti se to najbolj, ako teče žival v dir; v tem klepeče v časih prav neprijetno za uho, še bolj pa je to neprijetno za kopita konja. V časih je kriva tega rast živali in če je to, tedaj se ne da stvar veliko popraviti. Nekaj pa vendar-le.

V tem se mora namreč podkev nekako drugače narediti. Zagib na sprednjem delu podkve zadnjih nog napravi se nizek ter se potisne nekaj bolj nazaj, zato pa se naredita na obeh straneh podkve druga, tudi nizka zagiba in to napravi, da se ne sliši tako močno, ako tudi vseka podkev zadnje noge na prvo. Tudi ni sedaj tako nevarno, da si konj rani kopito. Ker se tudi podkev sprednje noge naredi primerno ter se pripravi nekaj krajša, zato teče poslej konj lahko in ne udarja več z zadnjo podkev ob prvo ali sprednjo.

Za veliko lažje pa si pomaga človek te-